

פינת הנכד

עיתון לילדים מאת ותיקי סומליון

יוצא לאור לעיתים מזומנות ביוזמת יהודה אטלס, דורית אורגד, נעמי בן-גור, אהוד בן עזר, דוד בן-קיקי, עדינה בר-אל, עופרה גלברט-אבני, משה גרנות, ישראל ויסלר (פוצ'ו), נורית יובל ומיכל סנונית.

גיליון מס' 2, תמוז תשפ"ב, יולי 2022.

לנוחות הקריאה אנא פתחו גם את קובץ הוורד שבצ'רוּפָה (אָטצ'מֶנט).

התוכן:

עֲפָרָה גִּלְבֶּרְט-אַבְנִי: פְּתָאוּם בְּאֲמִצֵּעַ הַיּוֹם.
מיכל סנונית: **נשיקות של סבתא.**
משה גרנות: **אגדת השיזף המצוי.**
אירית שושני: **שְׁתוּלָה.**
נורית יובל: **בְּדִיקָה.**
עדינה בר-אל: **כְּפֹתוֹר מְפֹלָא מְאוֹד.**
הַדָּס בַּר-אַל: **הַכְּפֹתוֹר הַמְּפֹלָא.**
פוצ'ו: **זוהי מה שסיפרה חנה ליה הקטנה לאריה שאהב תות.**
דורית אורגד: **"נעים כמו ליטוף."**
שישי מאיר: **1. מְתִי. 2. כָּלֵב, לְמָה אַתָּה נוֹבֵחַ?**
אהוד בן עזר: **אז מה אם אני קצת מלוכלך?**

עֲפָרָה גִּלְבֶּרְט-אַבְנִי פְּתָאוּם בְּאֲמִצֵּעַ הַיּוֹם

פְּתָאוּם
בְּאֲמִצֵּעַ הַיּוֹם
הַתְּחִיל אֶלְעֵד לְקַלֵּל.

פְּתָאוּם הוּא אָמַר לְחַגִּית
בְּלִי סִבָּה:

"אֵת שְׁמִנָּה כְּמוֹ דְּבָה!"

לְנִיבָה אָמַר בְּלִי בּוֹשָׁה:

"אֵת טְפִשָׁה!"

לְטֵל הוּא אָמַר בְּרַגְזָה:

"אֵת הוֹלְכֵת כְּמוֹ בְּרִנְזָה!"

אֶפִּילּוֹ לְרַחֵל הַגְּנֵנֶת הוּא אָמַר בְּחִצְפָּה וְתִיָּד:

“לא אשמע בקולך!”

כך פתאום
באמצע היום.

ניבה, חגיית וטל
אמרו לא לעד:
“אתה לא נחמד!”
ורחל הגננת אמרה לו
לשבת בצד.
“אולי כך תלמד!”

ואלעד
נשא את רגליו
הלך עד לקצה החצר
ישב
וחשב.

עכשיו
הוא בכלל לא פעם
ובכלל לא שגא אף אחד.
הוא הביט מהצד
איך כלם משחקים בשמחה
והרגיש קצת לבד.
הוא בכלל לא הבין מה קרה לו.
הוא הביט בכלם בחבה.

לפעמים
ילדים נחמדים
מדברים בחצפה
בלי סבה.

מיכל סנונית נשיקות של סבתא

יש נשיקות לבכי
יש נשיקות לצחוק
יש נשיקות על הלחי
יש נשיקות מרחוק –

הן עפות באוויר
ונוחות בלב,
לא רואים אותן
אך מרגישים היטב.

וְנִשְׁקוֹת לְצִוּוֹאֵר
וְנִשְׁקוֹת לְעוֹרֶף
וְנִשְׁקוֹת לְקִיץ
וְנִשְׁקוֹת לְחוֹרֶף.
וְנִשְׁקוֹת שְׂאוֹסְפִים
אֶחָת אֶחָת
וְנִשְׁקוֹת שְׂמֻקְבָּלִים
בְּבַת אֶחָת.

סְבֵתָא שְׁלִי הִיא
אֶלּוּפַת הַנִּשְׁקוֹת
נִשְׁקוֹת שְׂמֻנְחָמוֹת
וְנִשְׁקוֹת שְׂמֻפְיִיסוֹת.
מְפֹזֶרֶת אוֹתָן בְּאוֹוִיר
לְכָל הַמְשַׁפָּחָה
וְהַבֵּית כּוֹלוֹ צְהֵלָה וְשֻׁמְחָה.

אֲנִי בְּטוֹחַ שְׂכַשְׂאֲגָדֵל
עוֹד יִהְיֶה לְסְבֵתָא שְׁלִי נִשְׁקוֹת
מְלוֹא הַסֵּל.

וְגַם כְּשֶׁאֶהְיֶה בֶּן מְאֵתִים
הַנִּשְׁקוֹת שְׁלִי סְבֵתָא שְׁלִי
יִרְדּוּ אֵלַי מִהַשָּׁמַיִם.

מתוך הספר "נשיקות של סבתא"
שראה אור לכבוד שבוע הספר. הפצת סטימצקי.

משה גרנות אגדת השיזף המצוי

אָרוּ הַלְבָּנוֹן, הַמְלֶךְ
זָמַן אֶת עֲצֵי הַפֶּלֶךְ
לְדִיוֹן שֶׁל כְּבֹד רֹאשׁ
בֵּין יוֹרָה וּבֵין מְלָקוֹשׁ.
נִשְׂאָ קוֹלוֹ, וְכֹה נָאֵם,
מְמָרוֹם הַהָר רָעַם:
”בְּאַרְצֵנוּ יֵשׁ עֲצִים
שִׂיחִים בְּשִׁפְעַע... גַּם קוֹצִים,
אֲנִי זָקוּק לְעֵץ וְתָרֵן
שֶׁבְשָׂדוֹת יִדְבַק אֵיתָן –
מֵיָם סוּף וְעַד לְדָן.”

הַשְׁטֵה אֶמְרָה, ”סְלִיחָה,
אֲנִי רַק בְּמַלְחָה
שֶׁל הַנֶּגֶב מְצַלִּיחָה
לְנִבְט וּלְהַבִּיא בְּרָכָה.”

הַשְׁקָמָה פֹּה הַתְּנַצְלָה:
”אוֹתִי תִמְצָא רַק בְּשִׁפְלָה,
הַבְּהִרְתִּי זֹאת מִהֶתְחַלָּה.”

הָאֵלוֹן רָעִיו הַקָּהִיל:
”אֲנַחְנוּ נִטְעֵי הַגָּלִיל –
גַּם תַּחְתּוֹן, גַּם עֲלִיוֹן,
מֵאֲדָמָתָם לָנוּ הָאוֹן.”

כָּף כָּל עֵץ חֲשֵׁף הִיסְטוֹרִיָּה
וְדָבַק בְּטְרִיטוֹרִיָּה.
רַק עֵץ אֶחָד צָנוּעַ
הַגִּיב בְּקוֹל כְּנוּעַ:
”לְצַמַּח אֲנִי מוֹכֵן
מֵאֵילַת וְעַד לְדָן.”
צוּף מְתַק מִפִּיּו נִטְף,
הִיָּה זֶה עֵץ הַדוּם – שִׁיזָף.

הָאָרוּ מְאֹד שְׂמַח
וְעָנָה לוֹ בְּקוֹל רֶךְ:
”מִבְּרֶךְ תִּהְיֶה שִׁיזָף,
בְּקוֹצִים אֲמָנָם תִּוְקָף,
אֶף פְּרוֹת יִהְיוּ בְּשִׁפְעַע,

וְאָדָם הִיָּה הַצָּבֵעַ,
מְחַקִּים וּטְעִימִים,
עֲגָלִים וּקְטָנִים.
לֹא רַק זֹאת – לֵךְ יִתְאַיֵּם
שְׂרֵבֵי לֵךְ שָׁנִים,
שְׂמֵאוֹת שָׁנִים תִּפְרַח,
וְהִגִּזַע לֹא מִן־הָיָה.”

בְּרַכַת הָאָרֶז הַתְּקִימָה –
הוּא גָדֹל גַּם בְּשִׂמְחָה,
גַּם בְּיָדָי, גַּם בְּגִבֵּעַ,
מְרַנֵּן אֶת הַנוֹף בְּצָבֵעַ.
פְּרוֹתֵיו הֵם טְעִימִים,
מְחַקִּים וְאֲדָמִים,
וּמֵאוֹת שָׁנִים הוּא הִי
מְקַטְרֵה וְעַד תַּל-חַי.
דְּגִמָּאוֹת אֵתֶם רוֹצִים?
בְּחִצְבָּה וּבְכוֹרְזִים
לֵשׁ עֲצִי שִׁיזֵף זְקָנִים
שְׂפוֹרְחִים כְּמוֹ נְטָעִים.
משה גרנות

אִירִית שׁוֹשְׁנִי שְׁתוּלָה

עֲבַרְתִּי בַּהֶפְסְקָה לִיד מְגֵרֶשׁ בֵּית הַסֵּפֶר
שְׁתַּלְתִּי עֲצָמִי בֵּין הַבָּנוֹת
הִיָּה לְהֵן קוֹקוֹ מְתוֹק
וְקִשָׁת בְּצָבֵעִי יְלָדוֹת
אֶחָת צְוֹתָה
אֶחָת צְיִתָּה
אֶחָת שְׁתָּקָה
אֶחָת חִיָּכָה
אֲנִי
הִיָּתִי הַחֹלְמָת
בְּהַקִּיץ

הַשִּׁיר, מֵתוֹךְ סִפְרֵי "צִלְלִים שְׂקוּפִים" – שִׁירָה (בְּהוֹצָאת סִפְרֵי עֵיתוֹן 77, 2015). יְכוּל לְהִתְאַיֵּם
גַּם לִילָדִים וּבְמִיּוֹחַד לִילָדוֹת.

נורית יובל בְּדִיָּקָה

חֲתוּל אֶחָד
סֵפֶר בְּדִיָּקָה
לְחִבְרֵיו
בְּמִדְרָכָה
וְהִיא הִיָּתָה
כֹּה מְצֻלָּה
שֶׁהֵם פְּרִצוּ
בְּצִחּוֹק-צְרִיחָה
חִי-חִי חָה-חָה!
חִי-חִי חָה-חָה!
הֵם צִחְקוּ
הִתִּיזוּ רוּק
הֵם נְחַנְקוּ
כִּמְעֵט מְצִחּוֹק
הִתְצַלְּלוּ
הִשְׁתַּעֲלוּ
קָפְצוּ-נִפְּלוּ
וְהִתְפַּתְּלוּ-----
הִשְׁתוּלְלוּ
שֶׁם עַד דְּמַעוֹת
כִּמְעֵט שְׁלֹא
יָכְלוּ לְרְאוֹת
אוּ לְמַלֵּא
אֶת הַרְיָאוֹת...
כֹּל בְּטֶן רַךְ-
עֲדָה נוֹרָא
מִמָּשׁ כִּמוֹ פּוֹדִינֵג
בְּקוֹרָה!

אֶחָד, בְּצַד
הַמִּדְרָכָה
שְׁלֹא הִבִּין
אֶת הַבְּדִיָּקָה
הַבֵּיט בָּהֶם
בְּלִי כֹל שְׂמִחָה
וּבְפָנִים
קָצַת מִפְתָּעִים
אָמַר:
"אֲתֶם"
מְשׁוֹגְעִים!"

עֲדִינָה בַּר-אֵל כַּפְתּוֹר מִפְּלֵא מְאוֹד

הִיָּה הִיָּה יֵלֵד שְׁלֵא אֶהֱב לַכַּפְתּוֹר כַּפְתּוֹרִים.
הוּא אֶהֱב חֲלָצוֹת שְׁלוֹכְשִׁים מִבְּעַד לְרֵאשׁ.
הוּא אֶהֱב מִכְּנָסִים עִם רוֹכְסָן.

יוֹם אֶחָד קָנִנוּ לוֹ חֲלָצָה לַכְבוֹד חֲתָנָה שֶׁל הַדּוֹדָה.
הַחֲלָצָה הִיָּתָה מְאוֹד יָפָה:
לְבָנָה, עִם שְׁרוּוֹל אֶרֶץ וְעַם...
כַּפְתּוֹרִים.

"אֲנִי לֹא אוֹהֵב כַּפְתּוֹרִים." הוּא אָמַר.
אָבִל אִמָּא וְאָבִא אָמְרוּ: "זוֹהִי חֲלָצָה חֲגִיגִית.
תִּצְטַרֵּף לְלִבֶּשׁ אוֹתָהּ בְּמִסְבַּת הַחֲתָנָה."

בְּלִילָה לְפָנֵי הַחֲתָנָה, הוּא חָלַם חֲלוֹם.
בְּחִלּוֹמוֹ הוּא רָאָה אִישׁ זָקֵן,
יוֹשֵׁב וְתוֹפֵר כַּפְתּוֹרִים.
הָאִישׁ תִּפְרַר הַמוֹן כַּפְתּוֹרִים:
לְחֲלָצוֹת שֶׁל בָּנִים וּבָנוֹת,
לְמִכְנָסִים, לְאַפְדוֹת וְלִמְעִילִים.

והנה, נגמרו לאיש הכפתורים.
נשאר לו רק כפתור אחד,
כפתור גדול ומשנה.
נסה הזקן לתפור את הכפתור אל מעיל,
אך הוא סרב להתפור.
התפלא האיש, ופתאום...
זע הכפתור ויצא מהבית.
יצא הזקן אחריו.
התחיל הכפתור
מתגלגל ומתגלגל ברחובות,
נתקל באנשים ובגדרות,
והאיש הולך אחריו.

הכפתור המשיך להתגלגל,
עד שהגיע לשער אחד,
לפניו עמדו שני כפתורים גדולים מאוד,
כשומרים.
הכפתור נכנס מבעד לשער.
הכפתורים השומרים אמרו לזקן:
"אתה לא משלנו,
אבל אתה יכול לבקר קצת."

זו הייתה ארץ הכפתורים.
היו בה המון כפתורים,
מכל מיני גדלים ומכל מיני צבעים,
ובראשם – כפתור צנק,
מלך הכפתורים.
הוא נתן לזקן שק במתנה.

כשחזר הזקן הביתה בערב,
ספר הכל לאשתו.
הם פתחו את השק,
ומה מצאו בתוכו?
כפתורים מכל המינים
והצורות והצבעים,
כפתורי זהב וכסף,
משלשים, מרבעים, עגלים ומלבניים.

למחרת, לפנות ערב,
התכוננו כלם לחתונה.
הילד לבש את החלצה החגיגית,
ו... כפתור בעצמו
את כל הכפתורים.
אמא ואבא התפלאו מאוד,
והילד ספור להם את החלום שלו.

* **עדינה**: מבסס על ספור שכתבה בתי הדס בהיותה בת שמונה וחצי. (פורסם ב"ידיעות
אחרונות" בשנת 1985).

מעט היִלָּדים הַכַּפְתּוֹר הַמְּפֹאֵל

לפני שנים רבות חי איש זקן שתפר כפתורים. יום אחד נגמרו לאיש הכפתורים ונשאר לו רק אחד – כפתור גדול ומשנה. נסה הזקן לתפר את הכפתור אל מעיל, אף הוא סרב להתפר. התפלא האיש, אף פתאום זע הכפתור והתחיל מתגלגל ומתגלגל ברחובות, נתקל באנשים ובגדרות, עד שהגיע לשער אחד. הכפתור עבר בשער – והזקן אחריו. פתאום ראה הזקן המון כפתורים קטנים וגדולים, ובראשם עמדו שני כפתורים גדולים מאוד פשוטרים. אמרו הכפתורים לזקן: "אתה לא משלנו, אבל אתה יכול לבקר קצת."

נגשו הכפתורים אל האיש ונתנו לו שק במתנה. וכשחזר הזקן בערב הביתה, ספר הפל לאשתו. הם פתחו את השק ומה מצאו בתוכו? כפתורים מכל המינים והצורות והצבעים. כפתורי זהב וכסף, משלשים, מרבעים, עגלים ומלבניים, ואם האיש עוד חי, הוא עדין תופר אותם עד עצם היום הזה.

הודס בר-אל

בת שמונה וחצי
ניר-ישראל

וזה מה שסיפרה חנה ליה הקטנה לאריה שאהב תות

"יום אחד לבשתי את שמלת השבת שלי ויצאתי לבקר את הקיפוד שאהב לרקוד, כי יונתן הקטן סיפר שהוא עוד לא מצא חבר. הלכתי ביער על השביל ופתאום פגשתי את השפן הקטן ששכח לסגור את הדלת. בהתחלה לא הכרתי אותו, כי הוא היה עטוף בכל כך הרבה מעילים וסוודרים, עד שהייתי בטוחה שזהו פו הדב. הסתכלתי טוב טוב ורק לפי השעון שהיה לו ביד, הבנתי שזהו השפן של החברה שלי עליזה. כל כך שמחתי להיפגש איתו, עד ששכחתי את הקיפוד שעוד לא מצא עם מי לרקוד והתחבקתי עם השפן, גם הוא חיבק ונישק אותי חזק חזק, כאילו לא ראה אותי לפחות מאה שנה, עטשי... סליחה! היה לי רק חבל שהוא שכח לסגור את הדלת, עטשי... עטשי... אם הייתי יודעת שהוא עוד מצונן הייתי נזהרת, עטשי... עטשי... עטשישישי... סליחה אדון אריה לא רציתי להרטיב אותך, זה הכול השפן אשם."

"אני יודע", אמר האריה כשהוא מנגב את פניו בכפו השעירה. "השפן העצלן הזה תמיד שוכח לסגור את הדלת. תאמיני לי שכבר עכשיו הייתי בולע אותו חי, אבל יש לו מזל שאני אוהב רק תות. עטשי..."

חנה ליה התרחקה מהאריה המתעטש כי נזכרה פתאום שהקיפוד עוד רוצה לרקוד. חיפשה אותו, חיפשה חיפשה ופתאום מצאה איש זקן נושא שק פחמים. ברגע זה היא שכחה את הקיפוד שמחפש חבר – אבל זה כבר סיפור אחר.

פוצ'ו

דורית אורגד "נעים כמו ליטוף"

אליושה היה מצונן ולכן לא הלך לגן הילדים. הוא נשאר בבית ושיחק עם גור החתולים שמצא לפני יומיים מייל ליד הגן והביא הביתה. אימא לא היתה מאושרת לראות את הגור בקרון שלהם. גם ככה צפוף לנו כאן, אמרה אליושה, "תמצא לו בבקשה מקום אחר."

"בינתיים שישאר", הפציר אליושה באימא. אחרי שנענתה להפצרותיו, הוא הכריז, "מצאתי לגור שם מתאים – 'שחורי'." אמא הביטה בגור, "כן", אמרה, "הוא באמת שחור כזפת." "אני רוצה לקחת אותו למגרש המשחקים", אמר אליושה ונזכר במגרש המשחקים הגדול שהיה ליד הבית שלו במוסקבה. "בסדר", אמרה אימא, "אתה יכול ללכת, אבל אל תחזור מאוחר."

*

שיירת מיניבוסים התקרבה ל"גבעת המטוס" ונעצרה ליד מגרש המשחקים. אחד אחד ירדו מן המיניבוסים עולים חדשים מאתיופיה. הם הביטו סביבם בפליאה. האם זאת ירושלים שעליה חלמו תמיד?

הם לא ציפו להגיע למגרש משחקים, והביטו בעיניים גדולות בשתי הנדנדות הקטנות ובסחרחרה החלודה.

"בואו לבתים", קראו להם המלווים שלהם והוליכו אותם לקרונות המגורים. "תראה, שחורי", לחש אליושה לתוך אוזנו של גור החתולים, "באים לגור פה אנשים שצבע עורם הוא כמו הפרווה שלך."

לא היה נעים לחתלתול שלוחשים לו לתוך האוזן. הוא השמיע יללה וקפץ לרצפה.

"אתה לא רוצה לראות את האנשים האלה?" צחק אליושה, "כמוך כמוני, גם אני לא רוצה לראות אותם כאן. הם לא משלנו." כך אמר למרות דברי המורה, שאומרת תמיד, "כל בני ישראל הם אחים."

*

סבא של צ'יקולה יצא מן המיניבוס וירד על ברכיו לנשק את האדמה הקדושה של ירושלים. אחר כך התרומם, וזקוף קומה צעד לקרון הקטן שהועידו לו ולנכדו. "אשרינו שזכינו להגיע למחוז חלומותינו," מלמל כמו בתפילה. צ'יקולה לא אמר דבר. הוא חשב בעצב על הוריו שנשארו באתיופיה, ועדיין לא ידוע מתי תתאפשר עלייתם לישראל.

*

אליושה חזר הביתה. אימא שטפה את הרצפה ואמרה לו לחכות בחוץ עד שהרצפה תתייבש. הוא יצא עם שחורי וחיפש בעיניו ילדים לשחק איתם. אבל לא ראה בסביבה שום ילד, עד שהופיע צ'יקולה. הוא התקרב למגרש המשחקים, ואליושה עקב אחריו בעיניו. מה הוא מחפש במקום הזה? אמר אליושה בליבו, שיסתלק מכאן! צ'יקולה כאלו הרגיש מה הילד בהיר השיער חושב עליו, כי הסתובב והלך משם. שוב נשאר אליושה לבדו. עורב אפור, שעף בשמיים, ירד לאדמה וניקר פרוסת לחם. מאי שם הופיע כלב ונבח על העורב, שהתרומם ועף. אליושה הביט בהם ולא שם לב לשחורי שלו, לגור החתולים שנבהל וברח. "בוא שחורי," קרא לו אליושה, "אל תפחד, כלב נובח לא נושך!" אבל שחורי רץ במהירות ונעלם. אליושה הלך לחפש אותו ולא מצא. הוא היה עצוב ובכה. הוריו עזרו לו לחפש. עד שירד הערב ונעשה חשוך, הם המשיכו לחפש את שחורי.

בלילה לא הצליח אליושה להירדם. הוא חשב רק על שחורי. בבוקר היו עיניו אדומות. אולי מחוסר שינה. אולי בגלל הדמעות. ביום הבא זרחה בשמיים שמש גדולה, ואליושה התהלך בשכונה והמשיך לחפש את גור החתולים שלו, אף על פי שלא האמין עוד שימצא אותו. כשהתקרב לקרון המגורים של צ'יקולה התחיל לבו לפעום בחזהו בחוזקה. הוא שמע "מיאו-מיאו" בקול דק וראה את צ'יקולה מחזיק בזרועותיו את הגור שלו. הוא התקרב אליו וראה שרגלו של הגור חבושה. עיניו הכחולות של אליושה הישירו מבט אל עיני הזפת היוקדות של צ'יקולה, והוא אמר בליבו, הילד הזה מצא את שחורי שלי. אבל מה התחבשות הזאת על הרגל שלו? "יש לגור פצע ברגל," אמר צ'יקולה, "אבל אל תדאג, סבא שלי יודע לרפא." "סבא שלך חבש את הרגל שלו?" שאל אליושה. צ'יקולה הנהן והושיט לאליושה את שחורי. אצבעותיהם נגעו אלו באלו, והמגע שחשו שניהם היה נעים כמו ליטוף. ביום הבא נפגשו שוב צ'יקולה ואליושה במגרש המשחקים. "תביט," אמר אליושה לצ'יקולה, "הפצע של שחורי לגמרי התרפא." "אמרתי לך שסבא שלי יודע לרפא," ענה לו צ'יקולה והלך להתנדנד בנדנדה. כשגמר צ'יקולה להתנדנד, מסר לו אליושה את הגור והלך גם הוא להתנדנד. אחר כך הם עלו יחד לסתרה, ואת שחורי הם הושיבו ביניהם. מאז שהחלו לטפל יחדיו בשחורי, נעשו אליושה וצ'יקולה חברים טובים, שנהנים לבלות זה עם זה, גם כאשר שחורי משחק עם החברים שלו.

דורית אורגד

שישי מאיר מתי

מתי כבר אוכל,
כמו אחי יובל,
ללכת לבית הספר.
לשאת על הגב
ילקוט רחב
ובו מחברות וספר.

כמה זמן עוד אפשר
ללכת יום יום לגן
כמו ילד קטן?!

כלב, למה אתה נובח?

כלב,
למה אתה נובח?
אין איש בחר.
החתול כבר גם
גם העכבר
גם עכברה
רק אתה עדין ער
והירח.

אז למה תנבח?
שמעת רחש?
זה פלום
זה רק רשרוש העשב.
מישהו אותך הרגיד?
היאף?
כלב, לך לישן
ואל תנבח.

אהוד בן עזר אז מה אם אני קצת מלוכלך?

אמא, את אומרת שאני פרחח,
אמא, אז מה אם אני קצת מלכלך?
אחרי-הצהרים שחקתי בחוץ
בבוץ ובחול ובכל מה שנחויץ
לילד כדי להרגיש חופשי –
ואני מאשר, מממש, חי נפשי!

הַשְׁרֹוּל הַתְּלַכְלֵךְ כְּשֶׁהִתְזַתִּי עַל דְּנָה –
בְּמִלְחָמַת-הַמַּיִם הִיִּיתִי אֵלּוּף !
אִמָּא, בְּגֵד זֶה לֹא קִלְפָה שֶׁל בְּנִנָּה
שְׂזוּרָקִים אַחֲרֵי הַקְּלוּף –
בְּגֵד אֶפְשֶׁר לְהַשְׁלִיךְ לַכְּבִּיסָה
מָה אַתְּ כּוֹעֶסֶת ? הִנֵּה בְּכִנִּיסָה
יֵשׁ לִי גַם נְעָלִים שֶׁל בֶּץ
וְאוֹתָן אֶפְשֶׁר בְּקִלוֹת לְרַחֵץ –
מִי יִכְבֵּס ? מִי יִשְׁטֹף ? אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ –
אֲנִי בְּאִמְבִּטְיָה, זֶה כִּיף מְשַׁגֵּעַ !

סוף בינתיים...

**אפשר להדפיס את הצרופה ולקרוא מהנייר.
מומלץ גם למורים ולגננות להיעזר בשיר ובסיפור
ולהקריא או לחלק אותו מודפס לתלמידים במערך של שיעור –
והכול חינם !
שימרו והפיצו לחברים-ההורים !
שירים וסיפורים לגיליון 3 יתקבלו בשמחה.**